

Dosarul nr. 3ra-720/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: A. Paniș)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, I. Muruianu, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

14 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Zosim Valentina împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la constatarea
actului administrativ și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 18 iulie
2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a ț ă :

La 12 martie 2020, Zosim Valentina a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la constatarea actului administrativ și
încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că a fost angajată în calitate de inspector
principal în cadrul Direcției Administrare Fiscală Nord, Direcția control fiscal
operativ nr. 2 din cadrul Serviciului Fiscal de Stat.

A menționat reclamanta că pe data de 14 februarie 2020 prin intermediul poștei
electronice a primit ordinul nr. 1891-p din 13 februarie 2020, prin care a fost dispusă
modificarea raporturilor de serviciu prin transfer la alt post operațional.

A relatat că a luat cunoștință cu ordinul în cauză la revenirea din concediul
medical, la fel a comunicat că odată cu expedierea acestuia, s-a solicitat realizarea
unui acord personal cu privire la modificarea raporturilor de serviciu prin transfer.

Ca urmare, pe data de 28 februarie 2020 a depus o cerere prealabilă la Serviciul
Fiscal de Stat, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 1891-p din 13 februarie 2020
cu reîncadrarea sa în postul deținut până la emiterea acestuia, însă nu a primit niciun
răspuns.

A obiectat că Serviciul Fiscal de Stat a efectuat modificarea raporturilor de
serviciu unipersonal fără acordul ei, fapt care contravine prevederilor art. 48 alin. (5)
din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din
4 iulie 2008, potrivit căruia transferul funcționarului public poate avea loc între
autorități publice distincte sau, ca modalitate de a modifica raporturile de serviciu,

în cadrul aceleiași autorități, transferul se face în interes de serviciu sau la cererea funcționarului public și se face conform alin. (5) doar cu acordul în scris al funcționarului public transferat.

În același timp, având în vedere prevederile art. 148 alin. (1) din Codul fiscal, a evidențiat că încadrarea în Serviciul Fiscal de Stat, se face în conformitate cu legislația cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și legislația muncii, iar conform alin. (6), modificarea raporturilor de serviciu țin de competența autorității care l-a încadrat și în conformitate cu legislația.

A mai afirmat că reglementări similare sunt expuse și în dispozițiile art. 151 din Codul fiscal, unde este stipulat că drepturile și interesele funcționarilor fiscali sunt apărute conform Legii cu privire la funcția și statutul funcționarului public.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. c), 10, 44, 48, 68 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 4 iulie 2008, art. 3, 5 din Codul muncii.

A solicitat anularea ordinului nr. 1891-p din 13 februarie 2020 cu privire la modificarea raporturilor de serviciu prin transfer, cu trecerea la locul de muncă anterior ocupat – inspector principal al Direcției control fiscal operativ nr. 2 în cadrul Direcției generale administrare fiscală Nord a Serviciului Fiscal de Stat și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 18 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admisă acțiunea. A fost anulat ca ilegal ordinul Serviciului Fiscal de Stat din 13 februarie 2020 cu privire la modificarea raportului de serviciu prin transfer. Anularea în cauză având drept efect reîncadrarea reclamantei în postul deținut până la emiterea ordinului din 13 februarie 2020. Au fost încasate din contul Serviciului Fiscal de Stat în beneficiul reclamantei Zosim Valentina cheltuielile de judecată suportate pentru asistență juridică în sumă de 1 000 lei.

La 7 august 2020, Serviciul Fiscal de Stat a depus apel împotriva hotărârii din 18 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, iar la data de 14 decembrie 2020 a prezentat motivarea apelului.

Prin decizia din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Serviciul Fiscal de Stat împotriva hotărârii din 18 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a reținut prevederile art. 48 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 4 iulie 2008, care reglementează aspecte ce țin de transferul funcționarului public în interesul serviciului.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a considerat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe privind admiterea acțiunii și anularea ordinului contestat, deoarece modificarea raporturilor de serviciu prin transfer în interesul serviciului a funcționarului public Zosim Valentina a fost făcută fără acordul scris al acesteia. Totodată, instanța de apel a considerat întemeiată soluția instanței de fond de a încasa cheltuielile de asistență juridică în suma de 1000 lei care au fost reale, necesare și rezonabile, fiind justificate de reclamanta prin probele anexate la materialele cauzei concomitent cu depunerea acțiunii.

La 26 aprilie 2021, prin intermediul oficiului poștal Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

La 4 iunie 2021, Serviciul Fiscal de Stat a prezentat motivarea recursului.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de casare.

În acest sens, a remarcat că Serviciul Fiscal de Stat la emiterea ordinului nr. 1891-p din 13 februarie 2020, a acționat în regim de putere publică, conform competențelor și în vederea realizării sarcinilor reglementate de Codul fiscal.

A remarcat că intimata Zosim Valentina nu poate revendica încălcarea, prin emiterea ordinului contestat, a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ.

A conchis că Serviciul Fiscal de Stat a acționat în conformitate cu legislația în vigoare, iar ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 1891-p din 13 februarie 2020 prin care s-au modificat raporturile de serviciu cu dispunerea transferului Valentinei Zosim la alt post operațional, este unul legal și întemeiat.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

La 15 iunie 2021 în adresa intimetei Zosim Valentina, a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței. Deși, intimata a recepționat recursul, fapt ce rezultă din avizul de recepție a scrisorii recomandate (f. d. 144), aceasta nu și-a valorificat dreptul procedural de depunere a referinței.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 14 aprilie 2021, fiind notificată Serviciului Fiscal de Stat în data de 18 mai 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate anexat la dosar (f. d. 121). Astfel, atât recursul depus la data de 26 aprilie 2021 (f. d. 120) cât și motivarea recursului prezentată la data de 4 iunie 2021 (f. d. 125), sunt în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă

caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan